

## **Troyat: CUKROVÁ HORA – 11. kapitola:**

Samo sa otočil, v otočke dvihol nohu a kopol Adama do brucha, pretože bol akurát najbližšie, ten to samozrejme nečakal a od bolesti sa predklonil, Samo mu kolenom druhej nohy trafil nos a Adam sa zosypal popri stene k zemi. Bolo to také rýchle, že sme nestihli nijako reagovať. Ďalšia rana pästou smerovala na Filipove brucho, no ten sa stihol trocha ustúpiť a dvihnúť lakeť, takže nedostal plný zásah, len ho to tak šuchlo. Samo bol ako nepričítaný. Dal zo dve ešte Filipovi do tváre, ďalšia kopačka trafila Kamila, ktorý hneď odletel a zosunul sa k zemi ako balík.

Zbehlo sa všetko tak rýchlo, že som ani nezaregistroval, kedy dobehli ostatní inštruktori a či tam boli všetci. Pripadalo mi to, že ich je najmenej dvadsať. Veľa som toho nevidel, pretože po prvej rane na tvár od Mareka som sa nestíhal dívať, chránil som si hlavne tvár. Nevieť ani, ako som sa ocitol na zemi, a len som cítil ako do mňa z každej strany kopú. Schúlil som sa do kľbka a chránil si hlavne tie najcitlivejšie miesta, čiže vajcia. Kopanec do kovovej kľetky, ktorá obopínala môjho vtáka, by mi mohol byť osudným. Stíkli nás tam všetkých ako žito. Rôzne pri tom samozrejme pokrikovali a dodávali si guráž, ako to už v takej mele chodí. Nikto z nás nevedel, komu má všetkému ďakovať, popravde nebolo teda ani za čo. Čo ti budem hovoriť, poznáš to, pri takej akcii si chce každý aspoň kopnúť. Kričali na nás, že už nás majú plne zuby, že kvôli nám sa nenechajú stále jebať, že oni nás naučia poslúchať aj po kostole písať a podobné veci. Už si to všetko samozrejme nepamätám, veď kto by si to mal aj pamätať také kokotiny, mal som úplne iné starosti. Dozvedeli sme sa teda zase, aký sme a čo sme a že len teraz uvidíme, čo sme ešte nevideli ani v kine, a samozrejme nebudeme sa len pozerať, ale to aj zažijeme na vlastnej koži, až nás tie srandičky prejdú, proste ničím novým nás neprekvapili, nejako im už dochádzal slovník aj fantázia.

Tým to samozrejme vôbec neskončilo. Konečne sa aj oni unavili, no neukľudnili. Najprv sa rozhodli, že nás odvedú k sebe na izbu, no Samo navrhol, aby nás zobrali „dole“. Nevedel som, čo myslí tým „dole“, no vedel som, že to určite nebude nič príjemné, pretože niektorí boli proti tomu, napríklad taký sám Ernest, čo som si myslel, že by nás všetkých najradšej roztrhal ako mokrú servítku, skonštatoval, že „dole nie.“ Iným sa to zdalo ako dobrý nápad, tak presvedčili tých, čo boli proti, že si nič iné ani nezaslúžime, len práve toto. „Dole“ bolo naozaj dole, zobrali nás do pivnice. Celá budova bola podpivničená. Niektoré miestnosti sa zrejme využívali, iné sa nevyužívali už dávno. Očividne sa dávno nevyužilo ani to „dole“, čo mysleli oni. Bola to dosť veľká miestnosť, využívaná niekedy ako posilňovňa, boli tam ešte nejaké podomácky pozvárané činky, lavička, rebrina na stene, stojan na činky, na stenách bolo polepených pár obrázkov vyžltnutých kulturistov z nejakých tlačovín. Všade bola hrubá vrstva prachu a blikajúca žiarovka vôbec tomuto miestu nepridávala na kráse.

Ako inak museli sme sa vyzliecť celkom donaha. Bolo tam chladno a vlhko, steny a strop boli riadne zatečené. Zobrali nám veci, aby nesedeli na tej špine, tak si ich dali pod zadky. Ernest chodil pomedzi nás a dával nám prednášku o pravidlách správania sa chovancov v tomto šibnutom ústave. Priebežne nám dával otázky, a keď niekto okamžite nezareagoval, tak dostal facku. Veľmi nám to nemyslelo, ten rum ešte účinkoval a pokročilá doba tiež urobila svoje. Ani inštruktori tam neboli za triezva. Doniesli si k nám fľašku, ktorá medzi nimi kolovala, a bolo vidieť, že určite nie je dnes prvá. Ernest si rýchlo všimol, že sme tiež niečo požili. Rozhodol sa, že sme si toho dovolili až príliš a on nám ten alkohol z hlavy rýchlo dostane. Každý sme si museli zobrať do rúk nejakú činku alebo dve, čo sme tam našli. Ja som mal kotúč, ktorý mi po chvíli pripadal, že má sto kíl. Filipovi ostal len akýsi elektromotor, ktorý už sám zabudol, z čoho niekedy bol. Takto vyzbrojený sme museli najprv robiť drepy na ich počítanie. Občas nám dali pauzu, kedy sme čupeli so závažím vo vystretých rukách pred sebou, kým si oni pofajčievali a pokrikovali na nás, aby sme dali ruky vyššie, alebo zadok vyššie či nižšie. Kopali nás pritom do zadkov a fackovali, aby nás tým motivovali k závratným výkonom.

Z reči sme vyrozumeli, že čo ich najviac trápi, nie je ani to, že sme zdúchli po večierke, čo nás prekvapilo, ale to že kšeftujeme na roste, a kvôli tomu im viaznu ich vlastné kšefty. Najviac ich zaujímali naše peniaze. Mali to zistené, ako povedal Ernest, a vedeli to presne z overených zdrojov, že máme 14 tisíc, čo sme vykšeftovali, a teraz ich od nás chceli. Kým sme boli na povale, urobili raziu. Najprv prehádzali naše veci, potom rozhádzali celú izbu, pridali k tomu aj vedľajšiu izbu a šatne. No nikde tie peniaze, ani naše záznamy nenašli. Nechali teda všetkých chalanov nastúpiť na chodbe a prikázali im spraviť uličku.

Asi ťa zaujíma, čo to bola ulička. Ulička bola spoločenská hra. To vyzeralo tak, že všetci zúčastnení vytvoria dvojice a postaví sa oproti sebe. Každý má v ruke opasok, posledný v rade vbehne do uličky a snaží sa čo najrýchlejšie dostať pred prvých dvoch. Počas toho jeho presunu ho všetci ostatní, ktorí vytvárajú z oboch strán kordón, mlátia tými opaskami, kde príde, pokiaľ im je bežiaci na dosah. Tí, čo boli vzadu, sa dostanú na čelo pelotónu a to sa opakuje dovtedy, kým to niekto nestopne. Bola to veľmi efektívna zábava, hlavne pre inštruktorov, tí mali z toho vždy najväčšiu zábavu. Samozrejme že najlepší efekt ulička mala, keď boli všetci nahí alebo aspoň do pol pásu vyzlečení. Neborák prebehujúci uličkou sa nemal ako brániť, hlavne nemal na to čas, jediné, čo každý urobil, bolo, že si rukami chránil rozkrok a snažil sa uličkou prebehnúť čo najrýchlejšie. Niekedy som nad tým uvažoval, že čo by bolo, keby sa všetci dohodli, že budú dávať slabé rany. Nikdy sa to nestalo. Sme ľudia, čo ti budem hovoriť. Čím silnejšiu dostanem, o to silnejšiu chcem dať. Skrátka tak to je.

Po krátkej chvíli z hry začali vypadávať tí, ktorí inštruktorom chceli niečo povedať, preto sa často stávalo, že viacerí povedali viac, ako vedeli, alebo to, čo nikoho práve nezaujímal. Hneď nám bolo jasné, odkiaľ majú tú informáciu o peniazoch, rovnako aj o tom sklade alkoholu, ktorý niekde máme na tajnom mieste. No a teraz vysvetľuj opitá hlava opitej hlave, že to nie je pravda. Najviac mi bolo ľúto Adama, ktorému pri tej našej drezúre tiekla stále krv z nosa, no nikto na to nebral žiaden ohľad. Nechápal som jednu vec, ako to, že tie naše peniaze pri razii nenašli, rovnako ako ani zošity, v ktorých to mali chalani všetko zapísané. Prikázali nám stáť a držať závažia nad hlavou. Ernest so Samom nás obchádzali, stále sa nás vypytovali to isté, dostávali sme facky, údery do brucha aj kopance do vajec. Už som myslel, že

sa neudrším a jebnem tomu Samovi tým kotúčom po hlave a bude pokoj, no netrúfol som si, ale predstava to bola pekná.

Ukončili to sami, nie preto, že sme mali dosť, ale hlavne preto, že tento spôsob teroru sa im začal zdať neefektívny. Vybrali si teda z pomedzi nás to najslabšie ohnivko, čo bol v tom momente Adam. Aby sme do toho nemohli nijako zasahovať, nechali nás kľaknúť a zviazali nám ruky za chrbtom. Adama priviazali k lavičke a začali ho biť po chrbte a zadku kusom roztrhaného lana. Adam sa najprv snažil zatínať zuby, no neskôr skučal a nakoniec aj kričal, no nič neprezradil, len im nadával. Nadávali sme im aj my, čo sme kľáčali na zemi a museli sa na to dívať, pretože len čo niekto z nás odvrátil hlavu, schytili nás za vlasy alebo uši a museli sme sa pozerieť. Nadávali sme im, nech okamžite prestanú. Neprestali. Aby nás umlčali, napchali nám do úst ponožky a handry, ktoré ešte previazali motúzom, aby sa nám to náhodou nepodarilo vyplúť, a ruky nám spojili špagátom s členkami, aby sme nemohli ani vstať.

Ich besnenie nemalo konca. Samo Adama stále mlátil, Štefanovi sa nepáčilo, ako kričí, preto sa rozhodol, že mu ústa zapchá vlastným vtákom. Ernest Adamovi zaklonil hlavu a držal sánku, aby Štefana náhodou neuhryzol. Štefan vytiahol vtáka a strčil mu ho do úst až po vajcia. Adam sa vzpíeral, no Samo ho zakaždým švihol lanom cez zadok, aby sa podvolil. Adam bojoval statočne, no nič mu to nepomohlo. Martin k nim priskočil, strčil Adamovi ruku medzi nohy a stlačil mu vajcia.

„Ešte raz cukneš, tak ti ich rozpučím," zasmial sa výhražne a predviedol Adamovi názornú ukážku. Adam zastonal a povolil.

„Tak povieš konečne, kde máte tie prachy, ty bastard?“ Štefan vytiahol vtáka Adamovi z úst a čakal odpoveď. Bol to hrozný pohľad, Adamovi tiekli slzy, sopeľ a zasichajúca krv sa miešala so slinami.

„Poheb sa, ty kokot!" znela odpoveď.

„Ako chceš, bastard. Marek, je tvoj," zasmial sa škodoradostne. Marek nečakal a vytiahol svoju kladu. Musím povedať, že o jeho vtákovi sa veľa hovorilo, no tentoraz to bolo asi prvýkrát, čo som zažil, že reči nepredčili skutočnosť. Mal problém dostať do Adamových naširoko roztvorených úst už len žalud' a to mu ešte poriadne nestál. Ako sa hovorí, detská ruka s jablkom, to som vždy bral len ako srandu, no na neho sa to presne hodilo. To už bol typ vtáka, ktorého by nechcel mať žiaden chlap, to už bola skôr genetická vada. Napadlo ma, že ten musí byť šťastný, keď skončil práve v tejto úchyľnej inštitúcii, pretože v normálnom svete si nikde nezatrká, tomu z postele utečie nielen každá baba, ale aj dobre trénovaný gay. Adam vypleštil oči a Marek mu ho pomaly tlačil hlbšie a hlbšie. Mal som pocit, že už ho musí mať Adam v krku, a to ho nemal v ústach ani z polovice. Marek si jeho strach vychutnával. Prirážal čoraz rýchlejšie a čoraz hlbšie. Adama napínalo ako psa, skučal a hučal, no Marek bol nekompromisný.

„Načni mi ho, lebo do neho nevojdem," povedal Štefanovi, ktorý ešte nebol ukončený a stále si ho honil s trenkami na pol žrde. Štefan sa rýchlo postavil obkročmo za Adama, nešetrne mu rozťahol polky, párkrát mu napľul na dieru, drsne sa mu v nej pohrabal najprv jedným, potom viacerými prstami, ešte párkrát si vtáka pohonil a strčil ho do Adamovho zadku až po gule na jeden šup. Nemali sme šancu mu nijako pomôcť, tak sme len vydávali neartikulované zvuky. Štefanovi to netrvalo dlho. Vytiahol penis z Adamovho zadku, ešte párkrát ním šuchol o jeho polky a vystriekal sa Adamovi na chrbát. Výstrek bol taký silný, že trafil aj Marekove brucho, začo mu Marek poriadne vynadal, no Štefan sa len blažene usmieval. Pristúpil k Filipovi a utrel si žalud' do jeho vlasov. Filipovi sa to ani trochu nepáčilo, no nikoho to nezaujímalo, akurát z toho mali ešte zábavu. Marek konečne prestal Adama dusiť, vytiahol mu konečne z krku tú svoju anakondu, pohladil ho rukou po tvári s tým, že je dobrá kurvička, oplieskal mu žalud' o čelo a pomaly prešiel k Adamovi z druhej strany. Adam nadával aj prosil, snažil sa uhýbať, no akosi to nezaberalo. Marek zotrel rukou trocha Štefanovho semena z Adamovho chrbta a namazal si ním žalud' a začal ním obtierať Adamov už aj tak dobre rozmrdaný zvierač.

„Tak čo, kde máte ukryté tie prachy?" položil záľudnú otázku a knísavými pohybmi pritláčal. Keby som to vedel, sám by som to už dávno povedal. Adam len s plačom kričal, že nevie, no nikto mu neveril. „Dobre teda, keď nevieš, ale kto ťa poriadne vytrtkal, to budeš vedieť určite," zasmial sa Marek a nemilosrdne začal tlačiť žalud' do Adamovho zadku. Netrvalo dlho a Marekov žalud' vkĺzol dnu. Adam ryčal. Pozrel som sa na Filipa, ale ten len nechápavo dvihol obočie. Tuto už končili žarty, táto hra sa mi vôbec nepáčila a nebol som určite sám. Tomáš kričal, čo mu sily stačili cez handru, ktorú mu do úst napchali, až mu na krku naskakovali žili, no inštruktori si to užívali. Marek držal Adama za zadok a mrdal Adama tak, ako keby ho chcel vypitvať. Tvrdo prirážal a pochvaľoval si.

Jeho konanie nenechalo chladnými ostatných, ktorí dostali chuť niekde si ohriať v teplej riti ten svoj kolík. Filipa si ohol ako prvého Stano. Hneď nato sotil Martin do mňa tak, že ak by som neotočil hlavu, rozbil by som si nos o dlážku. Bolo to nečakané, no nestihol som sa ani spamätať a už som mal v sebe jeho penis. Stano nepohrdol Tomášovým zadkom a Ernest prekotil Kamila. Nemali sme sa ako brániť. Marekovi to trvalo najdlhšie. Neborák Adam si naozaj užil. Keď s ním Marek skončil, to už sme my všetci mali po zážitku. Adam tam už len ležal, ani nepípol. Marek si oklepal ten svoj ozembuch, chytil ho oboma rukami a zalial Adamov chrbát prúdom moču. Menil tlak, smeroval prúd od zadku až na hlavu, kreslil mu na chrbát osmičky ako malý chlapec do snehu. Adam sa ani nepohol.

Videli na nás, že už máme dosť, no nedosiahli svoj cieľ, tak naše utrpenie ešte neskončilo. Odviazali nám ruky od členkov. Mňa postavili tvárou ku Kamilovi a ruky mi zviazali za jeho chrbtom. Kamilovi zviazali ruky za mojím chrbtom a nechali nás stáť v takomto objatí. Filipa takto spojili s Tomášom a nútili nás tancovať. Pobádali nás buchnátmi a kopancami. Adama zavesili za ruky a nútili ho spievať nám do tanca. Bili ho a stláčali mu gule, aby spieval hlasnejšie. Naša kultúrna vložka mala asi malú umeleckú úroveň, pretože sa nestretla u obecnstva s obdivom, čomu som sa ani nečudoval.

Rozhodli sa, že nás schladia, a vytiahli nás na chodbu. Ernest otvoril na podlahe veľké štvorcové kovové veko od nejakej šachty, v ktorej bola len tma. Bez nejakého vysvetľovania nás do nej jednoducho sotili. Netušili sme, aké je to hlboké, ani čo v nej je. Kamil sa ku mne stihol akurát pritisnúť a už sme boli vo vode. Myslel som, že je po nás, že sa tam utopíme, ale našťastie keď sme sa ukľudnili, zistili sme, že je tam vody akurát po prsia, no to už letel za nami aj Filip s Tomášom. Sotva sme stihli ustúpiť, aby nepristáli na nás. Za nimi letel Adam, ktorému zviazali ruky za chrbtom. Veko sa s rachotom zavrelo a bola úplná tma.

Po chvíli, keď mi prestalo zvonieť v ušiach, som počul strácajúce sa hlasy a potom už len ticho. Počuli sme sa aj dýchať. Opatrne sme našľapovali. Zistili sme, že šachta nie je veľká, mala tak dva na dva metre a hĺbka bola asi rovnaká. Pri jednej stene bol železný rebrík a na ďalšej hrubé potrubie, ktoré smerovalo zo steny do podlahy s veľkým ventilom. Voda bola studená a vzduch zatuchnutý. Všetci sme sa držali v kope a pritískali sa jeden k druhému, triasli sme sa od zimy. Kamil si pritisol aj nohy k mojim, aby sme sa dotýkali čo najväčšou plochou. Triasol som sa, ale nebál, cítil som, že tam nie som sám, a to mi dávalo pocit bezpečia. Pomaly som sa sústreďoval na časti môjho tela a miesta, kde sa ho Kamil dotýka, cítil som, ako mu bije srdce, ako mu prúdi krv, ako dýcha, ako sa trasie a ako ma stláča v objatí. Ak by tu nebola taká hrozná zima, bolo by to veľmi príjemné. Je príjemné netrpieť sám. S Filipom sme sa opreli chrbtami o Adama. Občas sme sa vymenili, aby sme sa trocha hýbali, nebolo to však jednoduché. Nevie, ako dlho sme tam boli, aj hodina by bola ako večnosť, no my sme tam boli určite oveľa dlhšie.

Zrazu sme začuli kroky a vravu. Vrátili sa. Veko sa otvorilo a my sme nevideli nič len svetlo. Musel som prižmúriť oči, pretože to po takej dobe v tme bolelo.

„Vytiahnite ich!“ začul som Igorov známy hlas. Musím povedať, že nikoho som dovedy nepočul radšej. Pomohli nám vyjsť z diery von. Igor bol nasratý, premeral ma pohľadom, a keby bol superman, tak ma laserovým pohľadom prepáli na polovicu. Inštruktori jeden cez druhého vysvetľovali situáciu. Zase sa dostávali do varu. Ernest znova vylepil facku Adamovi.

„Kde ste dali tie prachy, ty hajzel?!” Filip začal niečo rozprávať Igorovi. Igor spozornel, prikázal im, nech sú ticho, a nech mu dajú tú handru preč. Filip, ešte sa drkotajúc od zimy lapal po vzduchu, no vyšlo z neho, že všetko povie, ale len Igorovi. Ostatní protestovali a chceli, aby to vyklopil tu a teraz, no Filip trval na svojom. Igor prikázal nech Filipa rozviažu.

„Pokiaľ mrháš mojim časom, stiahnem z teba za živa kožu,“ zašomral Igor a znelo to smrteľne vážne, aspoň ja som mu to uveril, že by toho naozaj bol schopný. Rýchlym krokom sa pobral preč, Filip mal čo robiť, aby mu stačil.

„Ostatných hodte naspäť do diery," stihol povedať, kým zmizol na schodisku. Mal som pocit, že som zle počul, ale počul som veľmi dobre a zreteľne, tak ako ostatní, aj keď som sa modlil, aby to prepočuli. S radosťou nás nemilosrdne hodili tam, odkiaľ nás pred chvíľou vytiahli, a zabuchli za nami kovové veko. To čakanie bolo nekonečné, no nakoniec sme sa dočkali a znova nás vytiahli. Filip už bol oblečený, no stále mal ešte modré pery. Vieš si preto predstaviť, ako sme museli vyzeráť my ostatní.

„Odteraz povôľujem týmto piatim zmrdom na rote kšeftovať a prijímať stávky," rezolútne prehlásil Igor a bolo jasné, že o tom nemieni diskutovať.

„Predsa len...," Samo začal namietáť, že tým pádom nepôjdu kšefty im a že my prváci na to nemáme nárok... Igor ho nenechal ani dokončiť.

„Povedz mi, koľko máte v kase! Koľko?" zvýšil Igor hlas.

„Osemsto sedemdesiat," odpovedal mu Ernest.

„Osemsto sedemdesiat," zopakoval po ňom Igor. „Ako dlho si tu?" nečakal na odpoveď. „Vieš, koľko majú v kase oni? Vieš? Päť tisíc! Päť tisíc!" zdôraznil to. „Za tri dni! Vy ste tu čo robili doteraz okrem jebania zadkov?" Ostala dramatická pauza. Samo a Ernest hľadeli do zeme, zatínali zuby a boli až červení od jedu.

„Vy," ukázal prstom na Filipa, „budete všetko presne evidovať a ty," pozrel sa na Sama, „to budeš kontrolovať, ale nie niekedy kontrolovať, ale budeš to robiť denne! Rozumel si? Denne! Chcem mať prehľad o každom prde. Vám dvom som niečo jasne povedal," otočil sa na mňa a na Kamila. Ešte stále sme boli spútaní vo vrúcnom objatí. „S tebou si to ešte vybavím." To patrilo určite mne, no ani som sa neodvážil pozerať jeho smerom. „Tomuto zmrdovi dajte okamžite klietku!" To patrilo Kamilovi. Až teraz som si uvedomil, že celý čas, ako tu stojíme nalepení na sebe, Kamilovi stojí vták ako stožiar.

Igor odišiel. Rozviazali nás, mohli sme sa obliecť a odísť. Tak mnou triaslo od zimy, že som mal problém trafiť nohou do nohavice. Dovolili nám konečne odísť, išli sme rovno do sprchy. Tomáš sa ani nevyzliekol a pustil na seba teplú vodu, tak ako bol oblečený. O chvíľu za nami prišiel Kamil. Postavil sa do sprchy vedľa mňa. V rozkroku mal takú istú klietku ako ja.

„A sme dvaja," pousmial sa a pustil vodu. Bolo mi ho ľúto. Stáli sme tam každý pod prúdom vody a ohrievali sa ako staré korytnačky na slnku, iba Adam si sadol a stiahol kolená pod bradu. Nikto nič

nehovoril. Mali sme dosť, akurát Filip sa usmieval. Nebol to taký úsmev, ako keď ceríte zuby ako slušné varovanie svojmu nepriateľovi, ani ten úsmev, ktorý býva na tvári len preto, aby sme sa nerozplakali, či zakryli svoj strach. Bol to úsmev človeka, ktorý vie, že jeho problémy sa čoskoro stanú minulosťou.

„Teraz by sa hodil ten rum," povedal Tomáš do ticha.

„Mám v sebe toľko napumpovaného vzduchu, že si pripadám ako pátrací balón," skonštatoval Adam a hlasno si prdol. „Prepáčte" ospravedlnil sa.

„Ty prepáč, že sme ťa v tom nechali, ale ja nemám ani šajnu, kde sú tie peniaze," povedal ticho Filip. „Ak by som to vedel, tak im to poviem." Neveriacky som sa na Filipa otočil a videl som rovnako vyvalene zazeráť na neho aj Tomáša z jeho druhej strany.

„Tak kde sú potom tie peniaze?" opýtal sa Tomáš prekvapene.

„Ja vôbec neviem," odpovedal Filip a ani nemrkol, len si vychutnával horúcu sprchu.

„Kľud, chalani, sú na dobrom mieste," ozval sa Adam. Všetci sme sa otočili nechápavo na neho.

„Na akom dobrom mieste?" nedalo mi.

„No to neviem," odpovedal Adam pokojne. „Ale zrejme na veľmi dobrom, keď ich nikto nenašiel." Tak tomu som už vôbec nerozumel a nebol som sám.

„Tak ty si vedel, kde sú tie peniaze, a nič si nepovedal? Čo keby ťa pri tom zabili, alebo niečo horšie?" spustil na Adama Tomáš.

„Čo môže byť ešte horšie?" odpovedal mu Adam.

„Tak ja neviem, zabili dvakrát?" odpovedal Tomáš a bolo cítiť, že mu je trápne z toho, že ukázal, akú má o Adama starosť.

„Filip, ty si urobil dohodu s Igorom a nemal si ani šajnu, kde tie peniaze sú?" nedalo mi. Filip sa len usmieval.

„Nič iné mi neostávalo."

„Vylízal by si babe Jage, kde si ich dal?!" zakričal Tomáš na Adama.

„Kamilovi," znela odpoveď rovnako kludne, akoby sa nechumelilo. Otočili sme sa teda na Kamila.

„Adam mi povedal, že to mám tak odložiť, aby to nikto nenašiel. Tak som ich odložil."

„Ale kde?" zakričali sme na neho už všetci traja.

„V kancelárii veliteľa roty," odpovedal Kamil a sadol si na zem. Tak na toto som si musel sadnúť aj ja.

„Ty si blázon," ohodnotil Kamila Filip a sadol si tiež. Tomášovi sa stáť samému nechcelo, tak sa k nám pridal.

„Prepáčte," ospravedlnil sa Adam a znova si hlasno prdol pritom, čo si naprával nos. „Nie je zlomený" radoval sa.